

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Šsmolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Invocavit.

Mat. 16, 21—26.

Do swjateho póstneho čaša smy nětko sašo stupili, hdžež so dopominamy na čerpcjenja našeho Anjesa a Šbóžnika Jesom Šhrysta. Je to ja naš, kiž so kšče-ježenjo mjenujemy, wošebity čiči, kšutny čaš, w kotrymž chzemy we wutrobje tak prawje w póstnej nutnosći do so hiež, so bychmy spósnali, kajke wysoke a čezke wopory je našch Anjes k wumóženju našchich dušchow pschinješl. A tehodla našcha próstwa, hdžež stejimy pschi sapočatku tuteho swjateho čaša: njeh tež Boži Duch sašo w tutym lěče niz jeno našche póstne Bože služby w lubym Božim domje wjedže, ně, tež zyle wošebje našche póstne Bože služby kóždy wječor w našchej komorzy, hdžež njechamy woczi sandželicž prjedy hacž smy ruzy stytynli a ke kščižej Šbóžnika horje hladali. Tak zohnuj tón Anjes wšchitkim šwojim šwěrnym sašo tutón swjaty čaš, so je našchim dušcham sa čašnosć a wěčnosć zohnowany! — Našch džěpnišchi tekst wjedže naš nuts do swjateho póstneho čaša, a staja nam w šwojich póstnych myšlach trojatu lubosć psched woczi. My widžimy psched šobu to jehnjó Bože, kiž šwěta hrěchi nješe, našeho Šbóžnika, kiž chze w najšwjeczišchej a najwjetschej lubosći jako tón, kiž běšche bjes hrěchow, dosć činicz sa hrěšnikow. A tutón Šbóžnik napomina naš, so dyrbinmy tež my šwój kščiž šwólniwje na so wsacž. Ale póbla stupa nam tež w podobje swjateho japoschtola Pětra jena lubosć napschecziwo,

kiž so kščiža boji. To wšchitko chzemy po šakladže teksta rospomnicž. My rěčimy:

Wo trojatej lubosći:

1. Lubosć, kiž so kščiža boji, 2. lubosć, kiž kščiž šwjeczi a 3. lubosć, kiž kščiž šwólniwje na so bjerje.

1. Šbóžnik steji psched šwojimi wučobnikami a rěči k nim wo šwojej šmjerczi na kščižu, kak ma wón hiež do Jerusalema a wjele čerpicž wot starschich a wyschschich měšchnikow a pišmanučzenych a kak dyrbi škónczije na kščižu šwoje žiwjenje wobsamkuncž. Wučobnizy njemóža to rošymicž a w jich mjenje Pětr Šbóžnikaj pschivola: Bóh čze šwarnuj, to so čzi štačž njebudže. Dha wobroczi so Jesuš a džesche k Pětrej: Dži wote mnje prjecž, šata-našo, ty šy mi k pohórschenju; pschetož ty njeměnišch, šchtož Bože, ale šchtož čzłowjeczne je. Kajke twjerde šłowo běšche to tola! Čzehodla? Jenož w lubosći běšche Pětr šwojeho Anjesa šchitowacž chzyl, kak móžesche dha Šbóžnik jeho tak wotpošacž? Wěšče běšche jeno lubosć, šchtož se šłowom Pětra rěčesche, to je Šbóžnik tež wjedžal, ale tón Anjes widži wošebje w tutej lubosći, kiž so kščiža boji, najwjetschi štrach sa šebje šameho. Tón Anjes šlyšchi sa hłóšom Pětra hłóš šatanaša, kotrehož běšche hižom něhdy w pušćinje wotpošal a kiž chze hiščeže ras psches Pětra špntacž, Anjesa k padu pschinjesčž. A by tón Anjes tehdy na Pětra pošluchał, kak by bylo k našchim wumóženjom? My bychmy džěpnša hiščeže w šwo- jich hrěchach a šhubjeni sa Bože džěčzatštwó byli! Tehodla

dyrbi tón Anjes tajku cłowjeczju luboscź, kiž so kchiza boji, wotpołacaj. Moji lubi, njeje nam tajka wopacźna luboscź, kiž mēni jeno, shtož cłowjeczne je, hižom taŋ nēkotry krocź napšhecziwo stupiła? Ty trjebasch jeno cłowjeka pod kchiz wjesć, a ty móžesch pschezo sašo tajke słowo słyschecź, kajlež Pētr Jesuŋej pschwoła. Tu je jedyn, kiž so teho Anjesa dla zyle sa kwoj hamt, sa kwoje powo-
lanje wopruije, ale dha pschiudze hižom tón dobry pscheczel a praji, hladaj tola na kwoju strowoscź, shtó dha tebi twoju kweroscź saplaczi! Tam je jedyn, kiž kwoju wēru psched ludźimi wufnawa, ale dha słyschi hižom, budź radšcho smērom, pschetož ty czinišch šebi jeno njepšheczelstwo, woni tebe jeno hidža, a shtó ma hewať shtodu, jenož ty šam. Abo dale je tu jedyn, kiž šnadź sa skutki luboscze wjele czaša skomdži, kiž kwoju móž do jich služby staja, kiž taŋ nēkotru hrinwu wopruije. Šyndom słyschi pať tež hložny, kiž jemu pschwołaja, myšl radšcho na kwoje stare lēta, so potom nēšhto mašch, pschetož sa wschu twoju lu-
bosć tebi nihtó džal njepraji. O, pruhuj jenož, bēchu šnadź tajke słowa tež sa tebe hižom pschicžina sa taŋ nēkotry hrēch skomdženja? Šny šnadź šam jeno na šebje šameho a kwoje dženište derjehicze myšlil, hdyž je tebi tón Anjes jedyn kchiz pōšlal? Šny šnadź pschecziwo Božej woli mōrczał, dofelž so kchiza bojesche a šebi myšlesche, to je sa mnje pscheczežke, abo, dofelž šebi myšlesche, so móžesch kwoj kchiz wot so storcžicź? Pru-
huj so jeno nētko w šwjatym pōstnym czašu, pschetož pod kchizom dyrbi so tež twoja luboscź šjewicź! A w tutym pruhowanju hladaj na Anjesa, sapoczerja a dokonjerja našcheje wēry, kiž w našchim tekscze do Jerusalema horje cžehnje, wón čže tebi dženska luboscź šjewicź, kiž kchiz šwjeczi.

2. Našch tekst praji, Jesuŋ wošjewjesche kwojim wuczobnikam, so ma wón hič do Jerusalema! Je tu jene słowcžko, kiž nam taŋ rjez znyly drugi džel wukladuje, to słowcžko, wón ma, t. r. wón dyrbjesche hič do Jerusalema. Tuto słowo stupi nam husto w Božim słowje napšhecziwo, njech je, so Jesuŋ kwojimaj staršchimaj nēhdy w templu pschwoła, njewēstaj wój, so ja byčž mam w tym, shtož mojeho Wótza je; abo so po horjestawanju wuczobnikow trošchtuje se słowami: njedyrbjesche Šhrystuŋ to cžerpicź a k kwojej krašnosćzi sańcź? Tute ja mam, ja dyrbjju, njebjesche sa Jesuŋa, kaž widžimy, ničžo, k čžemu dyrbjesche so haťle nufowacź, nē, hdyž w našchim tekscze praji, ja mam hič do Jerusalema, t. r. ja mam, ja dyrbjju cžerpicź, dha čže i dobom i tym wuprajicź: ja čžu cžerpicź, pschetož ja čžu wschitto, shtož je wola mojeho njebjeskeho Wótza, a wón čže, so ja cžerpju. A dha so tola praschamy, cžeho dla čže to njebjeski Wótz? Jenož teho dla, dofelž so pschi tym jedna wo najwjetsche kubło, dofelž so jedna wo wumōženje cłowškeje dušche, a cłowška dušcha je Bohu wjazny hōdna hačž znyly šwēt, kaž to tež w našchim tekscze čžitamy: shtó pomha cłowjetej, hdy by runje znyly šwēt dobył a pať na kwojej dušchi shtodowal? Abo shtó móže cłowjet k wumōženju kwojeje dušche dacź? Tutu wuklu myšl wo wažnosćzi cłowškeje dušche je haťle kšhesćžijanstwo wuprajiko! W pohanstwje šańdženych dnjow nješbu ničžo wo tym wjedželi, a tež w pohanstwje w našchim czašu cłowška dušcha, t. r. dušcha njewōlnikow a žonow ničžo njeplaczi! Haťle našche kšhesćžijanstwo, ta nabožina, ta wuczba našcheho Anjesa a Šbōžnika Jesom Šhrysta je jaťo najwjetschu wērnoscź wuprajiko, so je kōžda cłowška dušcha

bjes rosdžela wschekomōžnemu, šwjatemu, njebjeskemu Bohu droha! Teho dla pať dyrbjesche Jesuŋ Šhrystuŋ cžerpicź, so by we woporje sa cłowšku dušku wschitto saplaczi! A Jesuŋ je to radny w kwojej lubosczi čžiniť, wón je radny sa zyle cłowjestwo psches kwoj wopor winu saplaczi. Haj, dofelž bēsche šam bjes hrēchow, dofelž njetrjebasche sa kwoje hrēchi cžerpicź, je wón psches kwoju luboscź kchiz šwjeczi, so njeje nam nētko kchiz žadny shtom martrow wjazny, ale wjele bóle shtom žiwjenja, i kotrehož móžemy i ruku wēry plody wēcznosćze sčžipacź. A taŋ rošbudź so jenož sa tuteho Šbōžnika w šwjatym pōstnym czašu, rošbudź so, hačž čžesch i nim šobu horje hič do Jerusalema, a tam pod kchizom tež kwoje hrēchi wotpo-
ložicź, abo hačž čžesch dale kwoje hrēchi, kwoju winu psches žiwjenje njescź w taŋ nēkotrej próžny, jenož so nje-
trjebasch kwoj a jeho lōšchtam božemje prajicź. O, daj so dobyčž sa Šbōžnika. Na jnym pohrjebnišcžju na-
maťamy dwaj pomnikaj, na tym jnym šteji pižane „wo-
date“, na druhim čžitamy podarmo. Tón jedyn pomnik se kwojim wodate dopomina na dušku, kiž je we wodacžu mēr namaťala, tón drugi rēczi k nam wo dušchi, kiž je šhubjena! Kōžde cłowške žiwjenje wjedže naš k temu jenemu abo druhemu wottynjenemu kōnzej: wēczne žiwjenje, abo wēczne šatamanstwo, wodate abo podarmo! Wufwol dženska to prēnje, a špēwaj se mnu: Šso, luboscź Bōjška, modlu k tebi, kiž w Šsynu šny so šjewiła, ty wutrobu mi cžehnjesch k šebi, šny lubowala cžerwika. Ja nochžu myšlicź wjaz' na šebje, so mēricź radšcho čžu do tebe! Móžesch to, derje, potom šmēsč a móžesch dale rēcžecź wo lubosczi, kiž kwoj kchiz šwōlniwje na so bjerje.

3. Jesuŋ Šhrystuŋ je kchiz na so wšal, a taŋ dyrbimy tež my kwoj kchiz na so wšacź. Shtož njecha kwoj kchiz na so wšacź a sa mnu kchodžicź, njemōže mój wuczobnik byčž, tute słowo je nēhdy tawšynt a sašo taw-
šynt hložne klicžalo psches kraje. Bēsche w lēcže 1095, jaťo i kchizom pscheni wuczehnjechu do šlubjeneho kraja. Š hešlom „Bōh to čže“, „Bōh to čže“, cžehnjechu nje-
wērijazny napšhecziwo, měšto Jerusalema sašo dobyčž. Tež našche žiwjenje je taŋ rjez tajki kchizny cžah, tež my čžemy i kchizom dobyčž, Bōh čže, so tež my pschecziwo kwojim njepšheczelam w kwojim najšnutškim šo bēdžimy, kať Jesuŋ šam naš w našchim tekscze napomina. Čže-li shtó sa mnu pschińcź, tón šam so šaprej a wšmi kwoj kchiz na so a pōj sa mnu. Pschetož shtož kwoje žiwjenje čže šahowacź, tón budže to šame šhubicź; shtož pať kwoje žiwjenje šhubi mojedla, tón budže to šame namaťacź. Šso šamych dyrbimy šaprecź! Dofelž je tón Anjes šebje šameho šaprej, dofelž njeje so twojich hrēchow hanibowal, tehodla dyrbišch tež ty šebje šameho šaprecź, teho stareho cłowjeka wotpołožicź, kiž psches jebate lōšchtu so šfasy. Wobnowicź dyrbišch so w duchu kwojeje myšle, pschecziwo hrēcham so bēdžicź hladajo na Anjesa, a potom tež radny w Jesuŋowej možny kōždy kchiz na so wošmjesch, kotryž tón Anjes tebi pōšcžele, pschetož ty wēšch tola, so kchiz, kotryž móžesch we prawej wērje, w prawej kšhe-
scžanškej scžerpliwosczi na so wšacź, tež tebe šwjeczi! Tať čžemy so dženska i nowa napominacź dacź k prawej kwerosczi a sa Anjesom kchodžicź. Pōštny czaš je tola najrjenschi czaš, hdyžž móžemy po słowje teksta kwoje žiwjenje šhubicź Jesom Šhrysta dla, hdyžž móžemy so wottorhnyčž wot šwēta a šwētnych lōšchtow a hrēchow, so byčmy tať kwoje žiwjenje sašo namaťali, abo hišcžje

lepje, so bychmy węcne žiwjenje dostali sa węcnošč, nam
s kščiža posticjene psches nascheho Anjesa a Sbožnika
Jesom Khrysta. Hamjen. B. w B.

Mje, Božo, njewopuschcž!

(S. Frank.)

Głóh: O Božo lubosny —

Mje, Božo, njewopuschcž,
Sticž ty mi swojej ruzh,
A swoje džęczo wodž,
So dozpuju njebio duzy
A węcnu sbóžnosč tam.
Budž moje žiwjenje,
Móji kij, móji roh a schit,
Ach, njewopuschcž ty mje!

Mje, Božo, njewopuschcž,
Chyžł kam swój pucž mje wodžicž
A nihdy njepšhidaj,
So hrěšchnu czěr mohł rodžicž;
Psches Ducha swjateho
Sdžerž w žiwěj wěrje mje;
Budž moja skala, móž.
Ach, njewopuschcž ty mje!

Mje, Božo, njewopuschcž,
Eso tujchnje wołam t tebi:
Mje, Wótcže, pošyluj,
E sam njewěm spomhacž šebi
Na swojich rospucžach;
Eso njesdal wote mnje,
Sdyž sty duch hrosy mi,
Ach, njewopuschcž ty mje!

Mje, Božo, njewopuschcž,
Ach, pošhil wschał šo te mni,
Mje žohnuj i darami,
O Anježe, i njebieskimi,
So činju šwěru tež,
Schtož je čži spodobne
A mi šo pschisłuscha.
Ach, njewopuschcž ty mje!

Mje, Božo, njewopuschcž,
Chžu tebi wostacž šwěrnj;
Duž pomhaj, Anježe, mi,
So kšhesčžijan šhm wěrnj,
Mohł i hnady domoj dbńcž,
Sdžez krašny pscheytł je.
Slyšč wschał, hdyž wołam šo:
Ach, njewopuschcž ty mje!

Surij Bróšt.

Jan Khróšt.

Wěrnj a šajimawy podawł, psched nimale 40 lětami wot
M. Kostoka, w swojim časpu wučerja w Drjecžinje a snamjeniteho
[pschirodospytnika, šawnoščži pschepodaty.

(Stónčjenje.)

Khróšt šo nětlo prascheshche: Wěscže Wy, čžeho dla šhm naju
wósrěčžowanje na tuto thema wobrocžil? a jako wotmolwich, šo to
wjedžicž njemóžu, wurasly wón: Ša šhm šebi samyšlil, šo dyrbi
dženšnišči džen móji pošledni byčž. Tute šlowa mje tak šatschabechu,
jako by něčto njenadžujzy kšanu šymneje wody na mnje wulinyl,
a ja šhm potom štoro jeno i šchepjetanjom dale i nim šo ros-

rěčžowacž mohł. Ša napschecžiwich: Šo tola čžinicž njebudžecže.
Wón rjetny! Ša hinał njemóžu. Ša šo jeho praschach: Schto dha
je šo štało, šo je šo tajke žadlawe pschedewšacže we Waš wu-
rodžike? Šowjedajcže mi wscho, tak prawje došladnje.

Khróšt mi wotmolwi: Wy šnano wěscže, šo ja se žonami ženje
žane prawe šbože mětł nješšym. Ša šhm prjedy hižom juntrócž
ženjenty był, dofelž pał žona ša poł lěta do njedžel pschińdže, šhm
šo i njei rošwěrowacž dal; ša zuse džęcži nan byčž njechadžich. Ša
šhm šebi potom druhu žonu wšal, ale naju mandželstwo njebe
šbožowne, a dofelž doma žane šbože njenamafach, pytach druhdže
rospróšchenje; pschi tym šo druhdy šta, šo šchleńcžtu wjazy wupich,
dyžli be mi dobre. Dom pschischedšchi šo žona se mnu kufasche;
to mje mjeršasche a ja na drugi džen šažo džęcž. Budžishe-li wona
šmėrom była abo i dobrym se mnu rěčžala, byčł šnano na drugi
džen doma wostal. Tak ta wěz dale džěšche, a pola mojeje žony tež
dale džěšche; wona mje pola mojich prjódštajennyh wobštoržowasche
a moje pošhoštanje žadašche, a ja buch škónčnje; se swojeho šastoju-
štwu puschcženy. Nětł šo do „města“ pscheyšlich a pytach šebi
i dawanjom „hodžinow žiwjenje šdžeržecž, šchtož šo i woprědka derje
doščč činjesche. Še žonu pał mējach dale pscheforu. Ša šo po-
šdžišcho žyle wot njeje džělich a bydlach šam ša šo. W lěcže šo
to jara derje činjesche, ale w šymje! Nětł njemějach tež pschezo
doščč hodžinow, šo byčł žyly džen wupjelnicž mohł. Ša mējach
n. psch. jenu hodžinu dawacž wot džewjecžich hacž do džěšacžich a
potom wot jidnacžich hacž do dwanacžich. Na město, šo byčł nětł
w džěšacžich domoj šchoł a w šymnej štwje jeneje hodžiny dla
woheń šadžěkał a tepil, džęcž radšcho do jeneho hoščženza, hđžez
čžoplu štwu nadeńdžech a dach šebi něšchto porjedžicž, a w jidna-
cžich džęcž šwoju hodžinu wotdžeržecž. Druhdy pał šo šta, šo něšchto
pošdžišcho pschińdžech abo šo w hoščženzu šedžo wostach a i žyła
njepšchińdžech, dofelž bečł šapomnil, šo mam hodžinu dawacž. Šo
šebi ludžo juntrócž lubicž dachu a šnano drugi krocž tež, ale ščecži
raš mi prajachu, šo wjazy pschińcž njetrjebam, šo šu šo wo dru-
heho štarali. Tak šhm na pošledku nimale wo wschě hodžiny
pschisłchoł a dofelž tak tež ša hošpodu wjazy pšacžicž njemóžach,
dofelž móžach šebi lědy šam žiwjenje šdžeržecž, dha bu mi bydlenje
wupowjedžene a wot wyšchnosčže dostach pišmo, šo šhm i „města“
wupofasany. A dofelž žanu šašlužbu nimam a hloda wumrjecž
tež njecham, dha mi ničžo šbyttne njewoštanje, hacž šebi žiwjenje
wšacž.

Ša. Ale mějchžanška rada Waš tola wupofasacž njemóže,
hdyž Wam i došom tež njewošjewi, hđže macže šo wobrocžicž.

Khróšt. Šo je wona tež čžinika, wona je mje do Š. poš-
šala, hđžez šhm šo narodžil, tam ma šo gmejna ša mnje štaracž,
a tam bychu mje potom do šhudownje tyknyli.

Ša. Šcže dha tam pošyli?

Khróšt. Nė; w šhudowni živy byčł w hromadže šnano
i prošherjemi abo druhim njedušchnym ludom, teho šo hanibuju.

Ša. Wy šo ščětro runacže tamnemu, wo šotrymž rěka: Džě-
lacž njemóžu, pošhyčž šo hanibuju; ale kradnyčž a ludži wujebacž,
teho šo njehanibuje. Wy šo hanibujecže do šhudownje hičž a
šo tam šastaracž dacž. Ale šebi šam žiwjenje wšacž, teho šo nje-
hanibujecže. Anjes Khróšto, Wy na ščětro jara wopafich pucžach
šhudžicže.

Khróšt. Nė, dha prajcže mi Wy, šchto mam šapocžecž; do
Š. pał nanihdy njepóšdu.

Ša. Njeje dha šwět wulki doščč, šo móže kóždy na nim živy
byčž? Abo mēnicže woprawdže, šo je wěštnym čžłowjekam wotš-
džene, šo dyrbja šebi šami žiwjenje wšacž? Ša jemu nětł wsche-
lafe mjenowach, šchtož mohł šapocžecž (pišacž, pišma rošnoscho-
wacž, instrumenty hłošowacž a t. d.), jemu šo pał ničžo prawje
njepodobasche.

Wón rjetny: Najlubšcho by mi był, hdy byčł šažo džęcži
rošwucžowacž mohł, wošebje na tajšim mějčže, hđžez šo njetrjebał

wo jědź a picze staracź, n. psch. jako domjazny wuczeź, abo jako wifar, abo pomocny wuczeź.

Nětk mi pschpadže, so bě mi knjes W. we W. hižom nětotre rasy prajił, so febi posdžišcho sa swoje džěczi najsterje domjazeho wuczerja wobstara. Sa jemu napschecziwich, so móže k temu knano tež rada bycź a so dyrbi teho dla swoje žadkame pschedewšacze hišcže na khwilu wotstorczicź. Sa so jeho nětk hišcže praschach, fajteje smjercze wumrjecz je febi samyhlil abo na fajte waschnje je myhle mēl, febi žiwjenje wsacź. Khróst wuczeze se saka schtruf (kiž bě hatle džeri prjedy, kaž sym hatle posdžišcho shonił, w Huszy kupil) a pokasa jón mi. Potom wuczeze britej, pokasa ju mi a mēnjesche, a jeli na te abo druge waschnje niczo njebyło, dha wostanje jemu pschezo hišcže symna Sprewja.

Mje syma pobehowasche a mi bě cžěfno, dlěje we jstwie w towarštwje tajkeho muža wostacź. Sa k njemu rjeknych: Stajcže febi fajte wězy i myhlow. Chzemoj radšcho khwilu won hieč a so pschekhodžowacź. Wón bě i tym spokojom. Sa so swoblekach. Prjedy pak, hacź po skhodže dele džěchmoj, rjeknych k njemu, so by mi swoje straschne brónje pschepodał. Wón so trochu komdžesche, wuczeze pak tola najprjedy swój schtruf; tón wsach a cžifnych jón do hnojoweje jamy. Potom wuczeze britej a mēnjesche, so wón tu tež hewaf trjeba, mjenujzy k brodže-truhanju, duž jemu ju wostajich.

Nětk džěchmoj. Pschischedschi se wšy won, wojjewich jemu, so chzemoj do W. hieč a schtož bě mi knjes W. hewaf w nastupanju domjazeho wuczerja prajił a prajach: Chzemoj spytacź, kaha so by so ta wěz cžinila. Khróst pak mējesche malo doměry k temu a mēnjesche: To drje tež niczo njebudže.

Mój pschidžechmoj do W. Sa pschedstajich knjesej W. knjesa Khrósta, mojeho hosčza, a proschach wo samolwjenje, so sym jeho šobu pschiwjedł. Knjes W. naju lubošnje witasche a jeho knjeni mandželska tež. Tak bórny, hacź so hodžesche, džěch sa knjesom do makeje stwiczi, pschednoschowach, cžeho dla sym pschischol, dopomnich jeho na to, schtož bě mi wón w nastupanju domjazeho wuczerja prajił, a proschach jeho, jeli ma hišcže tuto wotmyhlenje, so by so nad Khróstom smilil; tak a tak je i nim; tak by i tym jenu duschu se skazenja wumohł a tak Bohu spodobny skutk wuwjedł a febi Wože myto sažlužil a so budže Khróst tež i malo mjadu spokojom. Knjes W., dobra sprawná duscho, so posmēkowsasche a mēnjesche: Dha chzemj i nim spytacź. Knjeni, kiž mjes tym rasnuts pschidžez, tež niczo napschecziwo temu njemējesche, a duž bu ta wěz hotowa.

Dokelž bě nětk cžaf wjeczerjecz, kryjachu blido a knjes Khróst a ja buchmoj tež k wjeczeri pscheproschenaj. Pschi wjeczeri rjekny knjes W.: Knjes Khróst, mój smój i Waschim kollegom Wasche dla hromadže rěčaloj; Wy móžecze pola mje wostacź a hnydom pschichodnu pónželu swoju službu nastupicź. Knjeni pschistaji: Ale „tutfacz“ nješmēcže, to Wam praju; piwo móžecze picz, ale palenz niž. Khróst to flubi a džakowasche so knjesej i hnutej wutrobu a pschilubi, so chze so prózowacź a wschē swoje mozy nałožicź, so by knjes i nim spokojom bycź mohł a proschesche knjesa wo wopišmo, so je jeho sa domjazeho wuczerja postajil, dokelž chze jutšje do „mēsta“, hišcže to a tamne wobstaracź, so by so wupokafacź mohł. To jemu knjes flubi a po wjeczeri wobstara.

Pschi wjeczeri bu to a tamne powjedane, wo scherjenjach, wo mornych, kiž běchu sašo wožitwili a domoj pschischli a t. d. Khróst wopokafa so jako nawjedžity muž, powjedasche tež to a wono, tež k smēcham wschelake pryšle, a dobu febi psches to hižom tón samy wjeczor knjesowu a knjeninu pschejnošč. Wokoło džewjeczich so wotšalichmoj a Khróst so knjesej W. a jeho knjeni mandželskej hišcže juntrócź podžakowa sa wschu jemu wopokafanu dobrotu.

Dužy domoj mējach skladnoscz wobkedžbowacź, tak jara bě Khróstowy duch sacznity. Mój běchmoj lědy i dwora won a Khróst něschto krocželow prjedy mje, dha wón posasta a so praschesche: Njemowasche něchtó sa namaj? Žadny cžlowjek sa namaj wolał njebě. Khróst pschod D. praschesche so sašo: Kajta to cžerwjena smuha na njeju? Sa žanu cžerwjenu smuhu njewidžach.

Dom pschischedschi so bórny k wotpocžinkej podachmoj, ale žadny wot naju derje spacz njemóžesche; sacžischcz saudženeho dnja bě na wobemaj bokomaj pscheměrnje móžny, sa njeho, dokelž bě so tat njenadžujzy tajke pscheměnenje i nim stało, sa mnje, dokelž wjedžich, fajteho cžlowjeka pschenozowach, a dokelž běch jemu britej wostajil, so wjach, hacź tola njemohł hišcže ruku na swoje žiwjenje šožicź. Al dokelž bě Khróst w nozy jara njeměrnj, praschach so jeho: Wam drje so derje njeleži? Ně, to njeje, wotmolwi wón, ale ja so njemóžu do teho namafacź, so je so tajke pscheměnenje se mnu stało. Posdžišcho sašo, jako sam sa so rěčesche, praschach so jeho, schto jemu je. Wón mēnjesche, so so boji, so mohł so knano knjes W. hinał pschemyhlil a swoje šlowo wróczo wsacź. Sa jeho troschtowach a mēnjach, so to knjes W. cžinicz njeudže, so jeho tak daloko snaju.

Rano po šnědanju, požčich Khróstej město jeho wobnoscheneje šufnje swoju njedželsku, pschewodžach jeho hacź nimo b. n. krcžmy, dach jemu schtyri šlěborny na pucz, so móžesche febi w „mēcže“ něschto k jědži kupicz, a prajach, jeli w „mēcže“ njemóže psches nóz wostacź, so by sašo ke mni won pschischol. Al nětko jemu dach šamemu hieč.

Wjeczor Khróst nješchidžez; njedželu tež žly džeri hladam; Khróst nješchidžez; pónželu wokoło jidnacžich ščonežnje pschidžez. Wón so šdasche jara wješely bycź, pschinješe mi moje schtyri šlěborny sašo a dari mi jako snamjo swojeje džakownosczje pol punta koseja. Sa woboje pschijach a dach jemu hnydom do W. hieč.

Wón je na to knjesa W.-owe džěczi šwěru rošwucžowal, tež so stajnje štróšby džeržal, a wobaj, knjes a knjeni, běschtaj i nim spokojom a wón bu wobhladany jako staw šwójbnj. Schkoda, so tuto mērne a šbožowne žiwjenje dołho njetrajesche. Nafymu schcri knjes W. nahle na tyfus a sa džewjecz dnjow bě mornj. We swojej khorosczji njechadžishe wón k wothladanju nikoho drugeho wokoło febjje mēcz, hacź jeno Khrósta, tak wulke doměrjenje bě wón na njeho stajil. Pschi tutej khorosczji bě knjeni jeneho lékarja i „mēsta“ wobstaraka, kiž pak žana prawy k létowanju njemējesche. Khróst pak radžesche knjesej, so bychu po jeneho praweho lékarja póšłali. To so sta a tamny bu wucžischczany. Dokelž pak knjes wumrje, dha mēnjesche knjeni, so je Khróst se swojim lékarjom na tym wina. Wona teho dla po knjesowej smjerczi Khrósta wjazny snjecz abo widžecz njemóžesche, a Khróst tam teho dla tež wjazny dlěje wostacź njechasche. Prjedy, hacź běchu so schtyri njedžele minyle, cžehjesche Khróst sa domjazeho wuczerja do S. S., hdžez bě jemu lékar Dr. S. město wobstaral.

Khróst je potom hišcže na nětotrych městach pobyl, hdžez je i wuczerjom byl, hacź je na pošledk w léče 1867 po dlějšchej khorosczji w mēschczanskej hoječni w B. wumrjel, jědnacže lét posdžišcho, hacź prjedy mēnjesche, so je jemu wotšudžene.

Nětk, hdžz je San Khróst k swojim wótzam šhromadženy a knjes W. a jeho mandželska tež wjazny pschi žiwjenju njeistaj, njemóžach febi wosjewjenje teho šapowjedžicz, schtož je něhdny hluboki sacžischcz do mojeje wutroby ščiniło, a ja šawostajam cžitarjej, šotre wucžby chze cžerpacz i tuteho wěrneho podawka.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Lecžaze šopjeno šnutsšowneho mišionštwja sa šollektu so tež jašo w šerbiskej rěči rošdželi. Šubi Šserbja chžyli tole šopjeno, šotrež nam wážnoscz šnutsšowneho mišionštwja rošjašni, šedžbliwje cžitacz a pošutny džeri se šahorjenej wutrobu swój dar woprowacz, sa šwjaty šutk šnutsšowneho mišionštwja.